

БОРБА®

Гигински манастир “Св. св. Козма и Дамян” (новата църква)

Не на забравата!

В Гигинския черногорски манастир “Св. св. Козма и Дамян” за Бъдни вечер и Рождество Христово (по стар стил) тази година, по покана на Негово високопреподобие архимандрит Евгений – игумен на манастира, и Негово високопреподобие йеромонах Никанор, гости бяха:

г-н Добрин Радин – председател на политическа партия “Съюз на репресираните след 9 септември 1944 г. България” (ППСРБ);

инж. Александър Дърводелски – председател на Българския национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.) – Чикаго, САЩ;

г-н Гошо Спасов – зам.-председател на БНФ, Инк., и представител за България;

г-н Петър Нешков – зам.-председател на ППСРБ;

г-н Марио Бондиков от Бостън, САЩ – член на БНФ, Инк.

След бдението в навечерието на Рождество Христово и Златоусната Рождественска света литургия по съгласуваност между гостите и архимандрит Евгений и йеромонах Никанор се състоя разговор, предмет на който беше възможността в двора на манастирския комплекс да бъде издигнат паметник за упокой душите на жертвите по времето след 9 септември 1944 г., когато манастирската обител е била превърната в концентрационен лагер. Там са били въдворени офицери от Брезнишкия и Радомирския гарнизони, кметове, учители и заможни граждани от района, част от които повече не са се завърнали по домовете си.

През 1945-1946 г., когато биват открити концентрационните лагери Богданов Дол и Куциян, манастирският лагер е закрит и оцелелите лагеристи – преместени в тях.

Сградите на манастира са превърнати в обори.

След 10 ноември 1989 г. манастирът се възстановява, както и сградата, която са обитавали концлагеристите (на снимката).

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 60, брой 2 Книжка сто деветдесет и четвърта

Март 2011

Жертвите на комунистическия режим не са забравени!

ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

**Решение № 37 от 20 януари 2011 г.
за обявяване на 1 февруари за Ден на признателност и почит към
жертвите на комунистическия режим**

На основание чл. 154, ал. 2 от Кодекса на труда

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

РЕШИ:

Обявява 1 февруари за Ден на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим.

Министър-председател:
Бойко Борисов

Главен секретар на Министерския съвет:
Росен Желязков

Вярва се и се следва чист идеал, носен от морално чисти хора

“Ако порочните хора се обединяват и стават сила, то почтените трябва да правят същото, за да станат двойно по-голяма сила” – мисъл, заръка на Л. Н. Толстой във “Война и мир”. Да се вярва и следва чист идеал, носен от морално чисти хора, е фактор, обединяващ, съгласуващ ни в стремежа ни за достоен живот в обществото и неговия напредък. Смуцава и основателно тревожен е фактът, че българинът е обезверен, и то без сигурен поглед в бъдещето – близко и по-далечно. А вярващият човек върви по-упорито по жизнения си път, преодолява трудностите със съзнанието, че без него не може, че проблемите са преодолими. Хората загубиха доверие в гържавата, в ръководещите ни институции. Буди основателна тревога най-вече това, че хората загубиха доверие в основните нравствени категории, които оформят човешкия морал – почтеност, достойнство, честност, правдивост, човечност, родолюбие, ученолюбие, трудолюбие. През последните две десетилетия ценностите се изместиха от лъжата в най-порочните ѝ форми – властолюбие, сребролюбие, охолен живот без морални задръжки, алчност, популизъм. Упадък има на българките нрави, с които сме изумявали света. Наложително по съвест и доброволно е тържеството на разума, обезверяването и отчаянието отстъпват пред духовното извисяване, вярата във възможностите на човешкия ум и здравия смисъл.

Властолюбието е социалната ни болест. Некомпетентни, а понякога с купена или фалшива диплома, заемат отговорна социална длъжност и я “ръководят” пагубно, стрелят се по всякакви начини, в повечето случаи аморални, да се сдобият с власт, която да ги закриля в кражби, поръчкови убийства, отвлечения, бързото крадливо забогатяване и т.н. Грозно човешко падение. Мисълта, дошла от древността, ни предупреждава: “Проникне ли в душата жаждата за власт, като змията на Аарон, се поглъща всяка друга страст.” Мъка и болка стягат гърдите на почтените хора. **Защо и как стана това – промяна, преход ли е, и от какво към какво? Преход, чийто мащаби се измерват само и единствено с пари и властолюбие, а не с морал, с честно, истинско родолюбие и човеколюбие!** Плод на обезверяването е това, че на раменете си носим раницата с грижите и оскъдните радости. Нека не изпиваме до дъното горчилката на човешкото унижение и общественото падение. **Господа властващи, историята вярно ни доказва, че епохите ни на възход винаги са били белязани с устрема към единство и добруване на народните маси, а епохите ни на гибел и робство са дамгосани със знака на раздори, борби за власт, имане и бездушие към всичко ценно, сътворено от мъдри хора.** Реално, правдиво, без лъжливи обещания в бъдеще. Имаме и минало, и настояще. **То, бъдещето, ще се изгради от доброто настояще върху основите на славното ни минало.** Всички сме граждани. С грижите, вярата и убедеността в искреността събудете вярата народна за добър живот и човешко щастие.

Идват светли празници, а какъв ще бъде празничният ни ден? Нека душата и духът български се устремят напред и нагоре към нравствена чистота и човеколюбие, пре-чистени от порочни подтици и стремежи. Да пораснем като честни хора, устремени към красивото, истински човешкото, най-достойното.

Елена Вачева, Хасково

Силата на истината

“Настоящето се крие в миналото, а бъдещето – в настоящето” – една истина, която под най-различни предлози отминаваме като случайно попаднала в ползрението ни и незаслужаваща вниманието ни вещ. И колкото повече се отдалечаваме в битността си днес от тази истина за зависимостта между миналото, настоящето и бъдещето, толкова по-големи грешки допускаме, които, откъдето и да ги погледнем, не вещаят утрешен спокоен и безоблачен ден. Това е причината да робуваме на лъжата, лицемерието, злобата, безсрамието, подлостта, завистта, омразата... Тази истина е неудобна за притежателите на горните “качества”, колкото и да ги прикриват и с усилия я тласкат в бъдещето като една огромна въпросителна, без желание да я спрат и излязат от оковите ѝ. Някой, за когото тя е неприятна, ще каже, че е многолика, а оттам и относителна, зависеща от гледната точка. Но гори и така да е, тя (истината), основаваща се на безспорни факти, е еднолика, имаща само един образ, и той е истинският, който я извисява над лъжата.

Затова от особено значение, когато поставяме на преценка движещите сили в обществения и политическия живот в България, днес, задължително трябва да се въоръжим с факти, отнасящи се до исторически събития, изиграли решаваща роля за съвременното, а не с лъжи по отношение на тяхната достоверност.

За целта да повдигнем завесата отпреди 70 години – в края на Втората световна война, когато се наливаха основите на днешния свободен и демократичен ден.

Обективно ще се позовем на факти, т.е. какво говорят те, а не на това, какво се иска на някои да говорят, за да подплатят обществено-политическите си щения.

Каква е хронологията на септемврийските събития от 1944 г.

Започваме оттам, защото, пак повтаряме, не можем да имаме реална представа за настоящето, без да сме “пили вода” от извора на миналото.

На 5 септември 1944 г. изненадващо Съветският съюз, на когото войските са стигнали река Дунав във войната срещу Германия, скъсват дипломатическите отношения и обявяват война на България. **До тази дата България е в редовни дипломатически отношения със СССР.**

На 8 септември 1944 г. съветските войски преминават р. Дунав и навлизат в България като окупатори. От страна на България военна съпротива на нашествениците не е оказвана, като се изключат някои инциденти и откъслечни прояви.

На 9 септември 1944 г. под закрила на окупаторите е извършен комунистически военен правителствен преврат, без каквато и да била съпротива от свалената власт. Регентите, които дотогава са изпълнявали тази длъжност съгласно разпоредбите на действащата Търновска конституция – княз Кирил и ген. Михов (третият регент проф. Богдан Филов на 8 септември си подава оставката), са подписали: **Указ № 10**, с който назначават за министър-председател Кимон Георгиев; с **Указ № 11** е приета оставката на сваленото от власт правителство на Константин Муравиев. Точно спазваме хронологията, която недвусмислено говори, че между **Указ № 10** и **Указ № 11** (спазвайки номерацията) е време, когато България, би трябвало да се смята, че има две правителства. Прецедент, непознат в световната история при назначаване и уволняване на правителства. С **Указ № 12** се утвърждава предложеното от новия министър-председател правителство. Няма и помен от въстание или сблъкновение между старата и новата власт, за което комунистите по-късно в писанията си говорят, а именно, че властта е взета в резултат на всенарод-

но въстание и на преодоляна с оръжие съпротива на органите на старата власт. Нещо повече, окупаторите – съветските войски, действат като такива, разоръжават войскови отделения с приготвление за депортирането им по море в Съветския съюз, какъвто е бил случаят с поделението на летище Балчик. Тази лъжа за въстание и въоръжени стълкновения със старата власт, многократно хиперболизирана, дълго време заема отговорно място в българската историография. Истината по-късно – как те, комунистите, са завзели властта в България – се изнася в писмо на Трайчо Костов до Георги Димитров и разговора между Г. Димитров и Сталин.

С Указ № 13 XXV народно събрание е разпуснато. **Всички тези укази са погнисани от регентите княз Кирил и ген. Никола Михов.**

На 10 септември 1944 г. с постановление на Министерския съвет (новото комунистическо правителство) освобождава регентите княз Кирил и ген. Михов от задълженията им като такива и назначава за регенти проф. Венелин Ганев, Цвятко Бобошевски и Тодор Павлов. С това комунистическата партия си осигурява пълно подчинение на централната власт в страната и разчиства пътя за започване на "узаконеното беззаконие" – разправата със средния и нисш ешелон на старата власт **под надзора на окупатора в пределите на окупирана България.**

Оттук нататък следват 40-те безотговорни дни за комунистическите бандити, по време на които "дете е проплакало в утробата на майка си, баща става свидетел как режат на парчета сина му, майка се хвърля в краката на безотговорните убийци, изскубали от ръцете ѝ пеленачето", след което е убита и самата тя. Грабежите на имущество, изнасилванията на жени, чиито мъже са отвлечени от безчинстващите бандити незнайно къде, гаврата със свещенослужители, които са яздени като добитък и са скубани брадичките им... Умът не може да събере и опише начините на изтезания, на които е подложен беззащитният народ. И това не за изкупване на вина, а за задоволяване на първични животински инстинкти, какъвто е нравът на безотговорната тълпа. Когато говорим за 40 безотговорни дни, те са стресиращи, за да продължат "узаконени" с народни съдилища, концентрационни лагери, изселвания, въдворявания в последващите ги 45 години... Понеже трагедията на народа се е видяла малка на напращниците комунисти, взели властта. На 25 септември в уводна статия под заглавие "Отмъщение" в. "Работническо дело" (орган на комунистическата партия) призовава: **"Стреляйте вярно, забивайте ножа по-дълбоко. Цялата страна ви гледа със затаен гръх"**. Формално тези думи са отправени към врага на България, а реално – към безжалостно унищожаване на всичко и всички, които са против комунистическата власт.

30 септември. Властта е защитена от окупаторите, но за да се избегнат нежелани международни експедиции, на всичко извършено трябва да се предаде законова форма. Тогава Министерският съвет приема Наредбата-закон за учредяване на народния съд. На същата дата бившите регенти княз Кирил, ген. Михов и проф. Богдан Филов, бившият министър-председател Добри Божилов и бившият министър на вътрешните работи Петър Габровски, задържани под арест от превратаджите, са предадени на съветските окупационни власти, като се премълчава обстоятелството, че са отведени в Москва.

На 25 ноември, във връзка с предстоящото започване на процесите от т.нар. народен съд, г-н Трайчо Костов – секретар на комунистическата партия, от София изпраща радиograma до Георги Димитров в Москва. Тя съдържа питането: **Кой и как ще съди княз Кирил, проф. Филов, Добри Божилов и други, които са въвн от България, отведени от окупационните съветски власти...** „Ние не можем да не ги съдим“, се казва в радиограмата. И още: **"ще ги доведат ли тук (в България), или ще трябва да ги съдим задочно."**

На 26 ноември Георги Димитров разговаря със Сталин, който му казва, че “...В България не е имало въстание, а просто червената армия завзема властта и я предава на ОФ-комунисти. Затова по същество народният съд ще се ръководи от Москва.”

Позициите са ясни! Българските комунисти говорят, че са завзели властта с въоръжено въстание и затова наказват и убиват враговете си, а Сталин охлажда страстите, като им казва да не си приписват действия, които не са извършили, и да изпълняват онова, което Москва ще им нареди, във връзка с народния съд. А в самия му отговор личи вдигнатият пръст на закана, значещ – *ние ви дадохме властта и ще я консумирате така, както ние ви наредим.*

Това означава, че т.нар. Народен съд е бил изпълнител на продиктувани от Москва чрез Георги Димитров следствени действия и присъди. Впоследствие тази зависимост е ярко изразена при 45-годишното властване на червения партиен елит и органите му на репресивния апарат – Държавна сигурност, на които полътът се чувства и днес. Поредното признание за тази зависимост е отбелязано на стр. 7 в документалния сборник “КГБ и ДС – връзки и зависимости”: “Документите, включени в сборника, са поредното доказателство за силната зависимост на страната ни от Съветския съюз... Субективният фактор в управлението на държавата и на службите в СССР пряко рефлектират върху стила и методите на работа на българските служби” (има се предвид КГБ и ДС). **Господа български комунисти, вие искате и сега, 20 години след 45-годишното ви властване, в България отново да ни заблудите и излъжете, прикривайки истината чии нареждания и разпореждания изпълнявахте и изпълнявате. Затова ние ви припомняме откъде започнахте, докъде стигнахте и докъде бихте стигнали, ако отново се възкачите на сеглото на властта, което загължително трябва да знае и българският народ.**

Не забравяйте, че истината е в силата, а силата е в истината, която с нищо не можете да помрачите!

БОРБА

Не на забравата

Петър Стойчев,
с. Равногор

Убийците са ненаказани

Там, в колибата, са те – отрудени селянци, мъж и жена, че зимата тук е по-мека и тук зимуват с добичетата. Подканяни от ужасени свои братя да бягат, че иде буря страшна, потопът кървав, взел много жертви, приближава и ужас, страх цари навред. Но милите чеда на родното ми село остават там, не помнейки някому зло да са сторили, а щом е тъй, защо да бягат, не знаейки, че кървав меч надвиснал е над тях. Остават в унес и надежда плаха, че ще ги подмине кървавият погром, и с трепет чакат неизвестността.

А глутницата идва, банда главорези – партизани, влизат от колиба в колиба, ограбват оскъдната храна и дрехите на тези бедняци и след това ги съсичат, сякаш са ордите на

Ахмед Барутанлията и на Тамръшлията. Нахлуват те и в колибата на Тодор и Софка Томови и с бесен вой събличат съпружеската двойка, навличат дрехите им, чорапите, омитат оскъдната храна и подкарват мъжа напред – да ги води, че знае той пътеките балкански.

– Не ми го вземайте, че той е моята подкрепа в живота непосилен, без него що да правя аз? – с ужасени, обилно леещи сълзи очи тя вика, моли, увещава. Но глухи остават за воплите, че за убийците думата “милост” е непозната.

– Ти няма да родиш! – изсъсква змийски убиецът садист, поваля немощната женица и с нож нанася удари жестоки. Но как да опиша туй, що следва? Разпаря той жената и изважда

кървав къс от майчината утроба, нероденото дете, бъдещата утеха на майка и баща.

Дете аз бях тогава, в оня зловещ февруарски ден, докараха ги в село с каруци и коне и ги оставиха полуголи на площада в двора на старото училище. Страх и ужас скова селото. Само кучетата, усетили смъртта, кръвта, виеха провлачено, зловещо. Заклани са лични, мирни и трудолюбиви люде, наши близки и роднини, от червените злодеи – партизаните. О, злодеи, не сте ли и вие от майка раждани или от майчина гръд не сте ли мляко сукали, а само жлъч, отрова вместо кръв е изпълвала грешните ви дела?

Но познавайки ви като убийци садисти, верни на своята нечовешка болшевишка идеология, знаем, че през цялото си паразитно съществуване сте се занимавали само със заговори, палежи, грабежи, атентати и безкрайни безбройни убийства, убийства, убийства...

Палачите вместо да получат заслуженото в “Сухото дърво”, където приключи тази тяхна кървава “епопея”, бяха удостоени с пагони и лампази генералски, за да продължават своята кървава вакханалия десетилетия след това над обезкръвения, потиснат и измъчен наш народ.

Паметта на избитите мои скъпи съселяни ме задължава да спомена в този кървав летопис едно зловещо име, един от главните герои на тези злодеяния – Пашката. Това е Георги Серкеджиев, който за своите заслуги към партията бе удостоен с генералски чин и за срам и ужас на малкото останали равногорци в селото преди няколко години една невзрачна и простовата личност, заемаща кметска длъжност, предостави на наследниците на убиеца Серкеджиев общинско място (парцел) да си построят вила. Народното поверие казва никога да не забравяме, че рано или късно убиецът идва на мястото на извършеното от него злодеяние. И ето, това се потвърждава като истина и това е факт, за срам на цялото село, гавра с паметта на закланите чедра на Равногор.

Един потиснат обезправен народ с небивала принуда и репресии трябваше да повтаря гнусните лъжи десетилетия наред – за “борците за свобода”, за “славните партизани”, не знаейки колко нечовешки злодеяния са извършили. Но Равногор не забравя, че сенките на неговите невинни жертви ще витаят, докато съществува. А ние, останалите живи свидетели на тези ужаси, на тези нечовешки престъпления, ще сторим кръст с десница и ще се помолим Богу за тях. Същевременно ще произнесем и своето проклятие и вечна анатема за убийците!

Изнесеното в този кървав летопис може да бъде потвърдено от всички останали живи свидетели на тези събития.

Връщайки се към страшните събития, не мога да се помирят с мисълта, че много хора, дори близки на избитите, забравят, че убийците са все още ненаказани. Нещо повече – някои от тях лакейничат и превиват гръб пред тях. Но жестоката истина е пред очите ни. Равногор е раждал много доблестни синове и дъщери, но за жалост е раждал и продажници, предатели. Събитията през изминалите години ни дават достатъчно материал за това.

В заключение: за прословутия отряд “Антон Иванов”. Патронът на това сборище от престъпници продава себе си, целия им Централен комитет и всички тайни квартири, явки и т.н. на директора на полицията Гешев. През цялото съществуване на отряда агентите на Гешев са сред тях, за да може с тяхна помощ четите да бъдат събрани заедно и ликвидирани. Бутилка мастика за Антон Иванов върши най-добре работата. Те имаха за баща-вожд най-големия убиец и кръволок – Й. Сталин, а майка и дете – партията терорист.

За съжаление и днес издънките на това змийско котило разкъсват без милост снагата на България.

ДОКОГА?

Спомени за “подвизите” на партизаните от отряд “Антон Иванов”

Записа: Надежда Любенова

През лятото на 1943 г. Ангел Цветков (Агата) и брат му Кръстьо от Равногор отиват на хармана в местността Осеново над Сухото дере, на 7-8 км от селото. Излизат рано сутринта с кучето и го пускат на лов за зайци зад къшлата. Отнякъде се стреля и Кръстьо пада, ранен в ръката. Брат му Ангел, голям стрелец, заляга и наблюдава да разбере откъде се стреля. Вижда зад един бук насочена пушка и глава на човек. Прицелва се и го убива на място. Оказва се шумкар, чиято цел е да ги убие и да им вземе оръжието, грехите, храната. Това е обикновена практика на партизаните. Агата раздира ризата си, превързва ръката на брат си Кръстьо и се връщат в селото. Кръстьо остава сакам за цял живот.

Най-голямата гръкорезница на Балканите тогава се намира в горското стопанство “Кьошка” близо до Равногор. Една зимна нощ през 1943 г. шумкари от отряд “Антон Иванов” нападат и обират магазина и хранителните продукти от стола на работниците. Напъхват раниците и отнемат единадесетте коня на каракачаните, натоварват ги с фасул, брашно, макарони, кашкавал, сирене, салам. Запалват гръкорезницата и тръгват за лагера. Преди да потеглят, изкарват всички служители и работници навън, дръпват им кратка реч “в името на народа”. На другия ден по следите на конете жандармерията разбира къде горе-долу се намира бърлогата им “Техеран” и докладва на директора на полицията Гешев. Той прибира сведенията, засекретява ги и чака да падне големия сняг. Гешев има свои агенти в партизанските чети, чиято задача е да ги обединят в един отряд, за да бъдат ликвидирани. Ловните дружини и жандармерията в Батак чакат удобен момент и заповед за обсада.

На 1 март 1944 г. пада големият сняг. Заповедта е дадена. Войската подгонва партизаните от земянката “Техеран”. Отрядът наброява 153-ма души. Насочват се към гръцката граница, но Девинският полк ги пресреща и обгражда. Завързва се бой в Сухото дере. Командирът на отряда Георги Лукин от с. Кръстевич, Панагюрско, с партизанското име Дед, е един от подводничарите, обучен чекист в СССР. Той дава заповед всички да вървят заедно, никой да не се отделя от отряда, да не се пръскат. В разгара на боя пада убит. Страхливите се отцепват от отряда да спасят собствения си живот, успяват да се промъкнат през обсадата на Чепинския и Девинския полк, и така 10-13 души оцеляват. Насочват се към село Фотен. Хващат за водачи неколцина овчари – стопани от къшлите край селото, и едно шестнадесетгодишно турче Реза. Целта им е да преминат пълноводната река Вьча, заличавайки следите си. Наближават местността Буквик, землище на Равногор, там избиват възрастните водачи и продължават с турчето. Нахлуват в къшлата на Шикови. Вътре са двамата братя Васил и Димитър със синовете си Атанас и Стефан, 15-16-годишни. Грижат се за овцете си. С насочено оръжие командирът заповядва да съблекат грехите си и да им ги предадат. Изплашените стопани изпълняват заповедта. След като вземат грехите и оскъдната им храна, командирът кимва на един от партизаните: “Трепи ги!” “Защо да ги убиваме, бе, Пашка, всичко им взехме?!” – възразява оня.

Тогава Пашката (Георги Серкеджиев от с. Храбрино, Пловдивско), без да каже нито дума, стреля. Жената партизанка (Н. Серкеджиева) му помага. Васил и двете момчета падат убити. Димитър успява да избяга през отворената врата. Стрелят по него, но не го улучват. Той се добира до Равногор и съобщава какво става по къшлите.

От Буквик шумкарите се отправят към местността Форцово. Стигат до къшлата на Петър Казаков, също от Равногор. Обират и него, заколват кравата му, обръщат кошерите в снега, преяждат с мед, някои умират. Останалите прибират питите с меда в раниците си и отново потеглят, като вземат със себе си и Петър Казаков. Пътном арестуват и Крум Маргаров, равногорец. Продължават към къшлите на местността Лявовето (Тикленицата). На пътя им се изпречва колибата на Тодор и Софка Томови. Жената е бременна в шестия

месец. Зимата тук е по-мека и те прекарват там с оцете си. Бандитите вземат и техните дрехи, навуца, храната и подкарват Тодор за водач. Жената се разплаква, моли да го оставят. Това вбесява садистите и те се гаврят с нея... после подкарват мъжа ѝ по пътя си. Главен герой в този сатанизъм е Георги Серкеджиев – Пашката. Партизаните решават да се отърват от Резата, свидетел на убийствата. Притискат врата му между габъров чатаал, халосват го с брадва по главата, той не мръдва – мислят го за умрял. Продължавайки, срещат дядо Димитър Пунчев от Равногор, арестуват и него. Реката е дълбока и пълноводна. Бандитите заставят хората да ги пренесат на гръб на отсрещния бряг. Също, както е било през турско робство – пренасят ги.

След няколко дни водачите се връщат по домовете си, но мълчат стресирани. Никому дума не казват. Тодор не се завръща. Той е убит. В разградения двор на старото училище са изложени единадесет полуголи тела на избитите селяни от Равногор, някои са от съседните села. Турчето Реза е спасено от равногорци, дошли да приберат убитите си. То на пресекулки разказва какво е видяло и преживяло. Картината не подлежи на описание!

След погребението на дъщеря си Софка и зетя си, Георги Тонев тръгва с коня и по-малката си дъщеря Кера, 16-годишна, за къшалата да прибере добитъка. На края на селото патрулите го въоръжават с пушка “Маузер” за самозащита, както и всички стопани, които отиват по нивите и при добитъка си. Наближавайки колибата, Георги дочува отвътре разговор. Шумкари! Заповядва на Кера да се отбие встрани от пътеката и да легне на земята, издърпва и коня. Сам той доближава, предпазливо бута вратата, застанал встрани. Моментално отвътре изтрещяват изстрели, куршумите пронизват вратата и извистяват над главата на момичето. Георги е смел, опитен стрелец. Гръмогласно изрича команди: “Първи взвод – вдясно! Втори взвод – вляво! Картечен взвод – огън!”

Уплашени, бандитите отварят вратата и хукват да бягат. Той стреля и убива четирима. Патроните свършват и докато зареди нова пачка, петият – Никола от с. Мътеница, Пловдивско, ранен в ухото, успява да се скрие в гората. След преврата на 9.IX.1944 г. е произведен полковник и става командир на пожарната. Георги Тонев е арестуван, заедно с Ангел Цветков, братята Иван и Стоил Славови и Васил Грудев. След зверски инквизиции са зарити полуживи в торизици в с. Голямо Конаре.

Преди няколко години червен кмет угоднически погарява на сина и снахата (Мария Серкеджиева от Пазарджик, зам.-министър на правосъдието) на самозвания генерал Георги Серкеджиев (Пашката) общинско място да си построят вила.

Спомени на Атанас Узунев и Крум Стефанов Семизов от с. Равногор

Комунистически съд

Труп, осъден на смърт

Един от най-мрачните периоди от управлението на комунистическата тоталитарна система у нас е 1945-1954 г. Това бе времето на пълно господство на Сталиновото беззаконие и произвол, напълно погазване на човешките права, на такива жестокости в занданите на ДС, от които даже кафявият нацизъм би настръхнал. Това бе времето на големите политически процеси, изцяло монтирани и инсценирани от комунистите, като “Хан Крум” “Никола Петков” “Католическата афера” и т.н. Всички те се правеха в доказателство на цидотската теза на бащата на народите за изостряне на класовата борба, за класовия враг, капиталистите войнолюбци и т.н.

Особено характерен в това отношение е процесът по “Католическата афера” в България през 1952 г. Истинската цел на този изцяло инсцениран и монтиран процес бе закриването на френските колежи в страната, конфискация на цялото им имущество и

В крайна сметка скъсването на дипломатическите отношения с доскорошния съюзник в антихитлеристката коалиция Франция.

Има архивни данни и живи свидетели, които доказват, че монтирането на този процес започва още от края на 1948 г. и продължава до есента на 1952 г. с инсценировката на един политически процес, обхванал повече от 50 невинни граждани от страната. Върховният съд на НРБ в състав: председател Ст. Величков и членове Д. Спасов, Н. Малеев, със съдебни заседатели Г. Коджейков, Кр. Калайджиев, В. Михайлов, И. Игнатов и прокурори П. Петрински, П. Спасов, издадоха 4 смъртни присъди, 10 присъди от 15 до 20 години, а останалите бяха от 5 до 12 години.

Печална бе съдбата на всички осъдени на смърт, които още на следващия ден са били разстреляни. Но още по-трагична е съдбата на о.з. капитан III ранг Митко Ц. Митков Цанински, привлечен като свидетел в първата част на делото, а след това в опита да се превърне в обвиняем (тъй като категорично отрича пред съда да лъжесвидетелства срещу 4-има осъдени на смърт свещеници), умира от жестоките инквизиции в следствената килия на 3 октомври 1952 г., за да бъде осъден (като труп) на смърт на състоялия се на 8 октомври 1952 г. военен съд.

Кой е о.з. капитан Митко Ц. Митков Цанински?

Роден е на 29 юни 1907 г. в с. Долна Бешовица, Врачанско. Баща му – о.з. поручик Цветко Митков Цанински, е герой от четири войни за обединението на България – Сръбско-българската, Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война.

Капитан III ранг Митко Цветков Митков Цанински участва в двете фази на Втората световна война и за проявени храброст и съобразителност бива награден с два ордена и три медала (при Драва-Соболч е смъртоносно ранен и по чудо оживява). За благодарност “народната” власт в края на 1948 г. го изхвърля от армията в “интерес на службата” и като “неблагонадежден”.

Съпругата му – преподавателка във Френския колеж във Варна (с две висши образования и три западни езика), за да изхрани трите си малки момчета, става метачка в Морската градина.

В края на 1949 г. о.з. капитан III ранг Митков е арестуван (по донос) с обвинение за дискредитиране на мероприятията на “народната власт”. Казал някъде, че комунистите са шарлатани и бандити. След шест месеца арест в следствието е пуснат със задължението всеки ден да се разписва в милицията. Няколко месеца не може да си намери работа. Най-сетне става метач и каруцар в задругата във Варна.

На 19 февруари 1952 г. наново е арестуван от органите на ДС, обвинен е в заговорническа дейност срещу мероприятията на “народната” власт. В разстояние на седем месеца арест (повечето време е лежал в карцер) е подложен на нечовешки побоища и изтезания, за да се признае за виновен. На инсценирания съд на 3 октомври 1952 г. по делото за “Католическата афера” отказва да лъжесвидетелства срещу четирима католически свещеници – преподаватели във Френския колеж “Сент Мишел” във Варна, осъдени на смърт. (През 2000 г. папа Йоан-Павел II ги провъзгласи за светци.) Озверени, палачите го извеждат от съда и още същата вечер, на 3 октомври 1952 г., е зверски убит в следствената килия. По-късно, за да узаконят смъртта му, издават смъртна присъда без номер.

И до ден днешен синовете му не знаят къде е гробът на невинно убития им баща. Една от хилядите невинни жертви на комунистическия тоталитарен режим.

Цв. Цанински

Димитър Х. Попов

В края на 1774 г. във Филаделфия един млад англичанин, неизвестен никому тогава, публикува брошурата “Common Sense”. С нея той се обръща към здравия разум на американските колонисти, за да ги призове на съпротива спрямо английското владичество и за създаване на независими държави. Този човек се казва Том Пейн, а названието на брошурата му е точно “Здрав разум”, от какъвто имат нужда младите американци.

Година и половина по-късно, на 4 юли 1776 г. в Конгреса на Филаделфия е публикувана Декларацията на независимостта. Тя е дело на трима велики американци – Томас Джеферсън, Бенджамин Франклин и Джон Адъмс. С този документ не се обявява само независимостта на тогавашните 13 английски колонии, той е обръщение към целия свят, с което за пръв път в историята се прокламират човешките права.

“Ние смятаме следните истини за очевидни, именно: че всички люде са създадени равни; че те са надарени от техния създател с някои неотнемаеми права; че между тези права е животът, свободата и стремежът към щастие.”

Тези завладяващи чувства и разума идеи влизат в посланията на всички следващи демократични движения и революции.

Тази година на 4 юли Съединените американски щати ще отбележат своята 235-годишнина от своето създаване. Юбилеят ще отрази и седмото поредно десетилетие, в което те са водещата и единствената свръх сила в съвременния свят.

Дали бъдещото човешко развитие ще продължи да живее с това самотно величие?

Същият този Том Пейн, с когото започнах тези редове, изрича пророчеството, че “целият свят е мое село”. Такава мисъл

Да надникнем от татък хоризонта

преди повече от две столетия е нещо повече от пророчество, тя е прозрение.

Трудно е да се каже днес какво е имал предвид Том Пейн с това прочуто изречение. Най-вероятно обаче мисълта му е била, че идеите рано или късно достигат до своите адресати. Независимо от разстоянията, състоянието на общественото съзнание и най-вече на тираничността на политическите системи на управление.

Днес презради за човешките отношения, за това, което става по света, фактически няма. Светът наистина се е смалил до едно село. Въпреки това управлението на човешките общности си остава трудно упражнение за политиците, а така също и за могъщите корпоративни центрове, които движат парите, природните ресурси и сферите на влияние.

В историята търговците и войниците са се редували в проправяне пътя на властолюбците към богатството, в превръщането на страните им в империи. За съжаление тези процеси не са отmrели и днес. На фона на “изтъняване” на глобалните енергийни ресурси и изтеглянето им към трудно достъпни и усвояеми природни и климатични райони, като например Северния ледовит океан, Източен Сибир, Антарктика и гр., за тяхното използване ще са необходими много повече инвестиции и модерни технологии. И още нещо – намиране на правни доводи, на отказ от интереси и суверенитет, както и на мотиви за преминаване на чужди граници. Защото да го кажем директно – става дума за питейна вода, за газ, петрол, въглища, гървесина, желязна руда, уранова руда, диаманти. И всички останали елементи от таблицата на Менделеев.

Изложеното дотук очертава рамката на възможните съюзи, противоречия и конфликти между големите световни играчи през идващите две десетилетия. Това е

реалност, от която само камилска птица може да се скрие, като зарови главата си в пясъка.

Как са разположени тези играчи на световната карта в началото на втората декада на XXI век.

Съединени американски щати. Население – над 300 милиона. Площ – 9 363 486 км². Брутен вътрешен продукт – около 25 трлн. щ. д. Страна на рекорди, които не секват от нейното създаване до днес. Думата “най” като превъзходна степен на сравнение отбелязва американските постижения от най-бързия унищожител на хамбургери до най-скоростния космически ракетоплан – страшилището на следващата голяма война.

Съединените щати са и страната на най-интересните противоречия. Нейните граждани, пък и самата страна, живеят буквално на кредит. Или с други думи, най-могъщият в света потребителски пазар работи със заеми към банки, кредитни институции и външни инвеститори. Парадоксът е в това, че международният капитал има доверие в американската икономика, защото правилата, по които тя работи, са предвидими и прозрачни. Така например към 2004-а-2005-а г. преките чуждестранни инвестиции в САЩ са над 121 млрд. щ.д. Само за сравнение ще отбележа, че към същия период в Китай те са 62 млрд. щ.д., а в Русия – едва 7 млрд. щ.д.

За своята относително неголяма по време история САЩ са водили най-много местни, локални и големи войни. В същото време те са и най-пламенните проповедници за мир и сигурност в международните отношения.

Като световна суперсила днес те фактически ръководят най-голямата отбранителна организация в човешката история – НАТО, и изпълняват ролята на протектор спрямо Европейския съюз, присъствайки с голям военен контингент в Близкия изток, като контролират един от най-богатите на петрол и газ райони. С адекватна военна

сила и с ограничени представителни части на своите съюзници САЩ присъстват в Афганистан, като от този изключителен стратегически район държат под око огромни пространства от Централна и Източна Азия.

Доминиращата роля на САЩ в света предизвиква отивни реакции на сили, които десетилетия наред акумулират национална енергия. Разбира се, това не могат да бъдат Ал Кайда и муджихидините в Афганистан, нито терористичните организации, където и да се появят. Но един такъв конкурент, за който ще поговорим, безспорно е Китай. Преди това обаче не трябва да пропуснем едно явление в недрата на самите Съединени американски щати, което в идващите три-четири десетилетия драматично ще промени етническия облик на тази страна, а с това характерологията и манталитета на американския народ.

Според сериозни и продължителни изследвания на редица американски анализатори, между които Самюъл Хънтингтън, Франсис Фукуяма, Едуард Морз, Джеймс Ричард и др., Съединените щати постепенно се превръщат от англо-протестантска етническа общност в мултиетническо общество. Към средата на този век най-вероятно структурата на населението им ще се състои от латиноси – около 35%, афроамериканци – около 15%, китайци, филипинци, японци – около 5%, бели американци с европейски, груг или местен произход – около 43%, и други – около 2%. В подкрепа на това твърдение Хънтингтън отбелязва, че “когато огромното мнозинство латиноси достигне детеродна възраст след 10 или 20 години, дялът на латиносите от населението на Америка ще нарасне рязко”¹. А това, образно казано, ще означава бавното, но необратимо преосмисляне на американските ценности, предпочитания и манталитет от кънтри музиката и рока към самбата, ламбадата и тангото. Естествено е, че към един такъв бъдещ период и самите Съедине-

ни американски щати ще стоят по-различно на международната сцена.

Нека се спрем за малко на Китай, защото темата за една страна на 5 000 години не може да бъде изчерпана и на 5 000 страници.

Китайската народна република е най-многолюдната страна в света с население от около 1 400 000 000 души и с територия от 9 596 900 км². Основната част от населението – над 95% са китайци или ханци. С това тази страна е най-монолитната едно национална държава. Именно този факт е определящ в хилядолетната история на Китай с устойчивостта на неговите традиции, култура, начин на мислене и много висока степен на национално съзнание и самочувствие. От държава на комунистически терор през десетилетията след 50-те години на XX век, от средата на 80-те години и според определящото влияние на един съвременен конфуцианец – Дън Сяо Пун, **Китай възприе прагматичен подход на стопанско и политическо развитие. Днес налице е една изцяло капиталистически ориентирана икономика и строго дирижирана политическа демокрация. Впрочем, исторически това явление ни е твърде добре познато като управленска система в Германия през 30-те години на миналия век.**

Почти три десетилетия БВП на Китай не пада под 10% на годишна база. От страна на сините рубашки, западналите селски комуни и амортизираните стоманодобивни заводи днес КНР е просто неузнаваема и по икономическа и военна мощ дълга непосредствено във врата на САЩ.

В средата на 90-те години на XX век Ли Куан Ю – бивш министър-председател на Сингапур и може би един от най-задълбочените познавачи на Китай, предрече: **“Мащабите на изместване, което Китай ще причини в света, са такива, че светът ще трябва да търси нов баланс през следващите трийсет или четирийсет години. Не е възможно да си мислим, че това е просто поредният голям играч. Това е**

най-големият играч в историята на човечеството.”²

И още един познат от миналото щрих в същата посока. Според Хънтингтън “китайската идентичност се определя на расов принцип”. А според китайски учени “китайците са онези, които имат еднаква раса, кръв и култура”³.

Два остри проблема заплашват Китай. Първо, презряване на икономиката, основно за потребителски стоки, където са ангажирани десетки милиони работници. Второ, климата – ерозията на почвата и настъпването на пустинята Гоби от север на юг. Двата проблема са с възможно две основни последици: **инфлация или експлозия. Първата** означава основно сътресение вътре в държавата и обществото и възможно рухване на системата за управление. **Втората** последица е с изнасяне на проблема извън територията на страната. **Дешифрирано, това означава нарушаване на граници и война.**

Възниква въпросът къде и кога може да се очаква това. На юг е океанът и непреодолимите морски сили като САЩ и Япония. Както и сравнително малки страни, които не могат да допринесат за решаване на китайския проблем. На запад са Хималаите и не много добре нахранената Индия. Остават северът и североизтокът. Страната, която е в тази посока, отдавна е преценила тази възможност и няма доброволно да приеме съдбата си. Остава времето за действие. Едва ли всичко това би могло да стане преди средата на третото десетилетие на този век. Главно защото самият Китай със своя Конфуций е философия на търпението и господар на времето. Той просто може да забави процесите и да чака своя час.

Остава **Русия**, от която само преди две десетилетия отпаднаха 5 000 000 кв. км. **Тя е третият голям играч във възможния бъдещ сблъсък. С население от 200 милиона, съсредоточено основно в европейската част на страната, и с територия над 17 млн. км² Русия застрашително е оголила**

своята територия на изток от Урал. От много десетилетия там, в Сибир, средната гъстота на жителите е под 2 души на кв. км. Именно тази огромна територия живее в историята и в литературата с названия като “Мъртвите сибирски полета” или “Архипелагът ГУЛаг”. В същото време там са съсредоточени 27% от проучените находища на газ в света, 17% от въглищата, 16% от желязната руда, 9% от платината, 7% от диамантите, 7% от златото, 5% от нефта. Да не говорим за предполагаемите огромни залежи на нефт и газ в руския шелф на Северния ледовит океан.

Все още Русия няма нито инвестициите, нито технологиите, нито решимостта да се заеме ефективно с оползотворяване на тези богатства. Само по себе си това зарежда бъдещето с *causus belli* (повод за война).

Пред много от големите общности това десетилетие ще представи събон-

сен избор. В това число и пред Европейския съюз. Крайно време е тази все още аморфна геополитическа структура да направи необходимата крачка към гържавността, като създаде своя единна финансова и външна политика, както и респектираща европейска военна сила. В противен случай Европа, както Китай, Русия, Япония и много други страни, ще се върне към националните гържави. При това с пълна сила. И тогава ще говорим само за Германия, само за Франция, само за Великобритания и, разбира се, само за България.

БЕЛЕЖКИ:

¹ Самюъл Хънтингтън. “Кои сме ние?”. София, 2000, с. 284.

² Самюъл Хънтингтън. “Сблъсъкът на цивилизациите”. София, 2000, с. 333.

³ Пак там, с. 240.

Истината

Коварството на освободителите

Страници от книгата
“От Шипка и Плевен до Сан Стефано и Берлин”

Като военен министър ген. Милютин* изтъква пред цар Александър II, че ако войната срещу Турция е рискована и нежелателна с оглед тежкото финансово-икономическо положение на Русия в момента, то тя е абсолютно наложителна, за да се защитят отдавна придобитите руски позиции на Балканите. Според него войната има отбранителен смисъл за Русия и не търпи никакво отлагане.

Съображенията на Милютин стават предмет на бурни и драматични дебати в Коронния съвет при царя на 12 април 1877 г. Те са главният аргумент за историческото решение на Александър II след хамлетовски колебания да обяви най-сетне война на Турция. **Опазването на руските позиции на Балканите се преценява като задача с първостепенно значение.** А в случая това практически означава на всяка цена да се защити репутацията на Русия като надежден защитник на балканските народи дори и с рискована война. Ето това е ахилесовата пета в мирната позиция на царското правителство, която дава възможност на факторите в полза на военната алтернатива да добият надмощие. Измежду факторите и екстремните обстоятелства, заставили царя по неволя да се пренасочи към военното решение, е и нашето националноосвободително движение. Затова едва ли ще бъде пресилено, ако кажем, че в този смисъл **българският народ е извоювал своята освободителна война.**

* Граф Дмитрий Алексеевич Милютин – руски генерал и гържавник (1816-1912).

Корелативната връзка между репутацията на Русия като покровител и съюзник на балканските християни и славяни, от една страна, и защитата на нейните позиции в този регион, от друга, е безспорна. **Тъкмо тази функционална зависимост предопределя смисъла и предназначението на Санстефанския мирен договор, а същевременно и неговата печална участ.**

Когато граф Игнатиев съгласува с царя проекта за мирен договор с Турция и очертаните граници на Балканите, царят го одобрил, но изразил съмнения дали този договор ще бъде осъществен. Във връзка с това той разкрил пред Игнатиев, че Русия е обвързана с предварителни тайни ангажименти към Австро-Унгария и Англия относно бъдещите граници, поради което очаквал възражения от тяхна страна. Въпреки това царят утвърдил проекта за мирния договор.

По-интересна е реакцията на княз Горчаков* – шефа на руската дипломация. Той утвърждава проекта за мирен договор без всякакви уговорки и колебания. Ала малко по-късно, точно преди подписването му в Сан Стефано, нарежда със специална тайна шифрограма на Игнатиев договорът да има характер на “обикновен прелиминарен протокол”. Този на пръв поглед необясним ход на руския канцлер е всъщност съвсем логичен, точно в духа на следваната официална руска външнополитическа стратегия. С утвърждаването на Санстефанския договор само проформа царското правителство фактически постига целта, която си поставя с войната. Чрез десетките хиляди свигни жертви в трудната и рискована, но победоносна освободителна война, последвана от публично огласения триумфален Санстефански мирен договор, Русия дава предостатъчно категорични доказателства на българите за добрата си воля като благонадежен съюзник. Естествено българите приемат всичко това с възторг и дълбока искрена признателност към освободителката, което пък съответно означава, че Русия запазва и укрепва своето влияние в България. **Българите обаче не могат да знаят, просто няма как да знаят, че Санстефанският договор е временен и подлежи на ревизия.** Това е строго поверително, зорко прикрито зад кулисите на дипломацията. Разбира се, неизбежната ревизия на договора много скоро ще стане публично известна, но печалните последици за българите ще изглеждат и ще е приемат като резултат от противодействието на руските западни съперници в Източния въпрос. Така според Горчаков недоволството от ревизията на Санстефанския договор ще се насочи главно срещу руските опоненти – Австро-Унгария и Англия, **което практически още повече ще издигне авторитета на Русия.** Във връзка с този тактически замисъл на Горчаков, Жомини споделя пред Гирс: “Въпреки ограниченията на Санстефанския мир правим една голяма крачка за освобождението на християните в Изтока и цялата наша заслуга за това ще бъде несъмнено оценена и призната от тях.”

Както се вижда, Санстефанският договор има смисъл и значение за царското правителство единствено като тактически ход. Затова Горчаков го одобрява, но същевременно не вижда трайно решение чрез него. Той насочва главните си усилия към постигането на компромисен мир в съответствие с предварителните тайни уговорки със силите-съперници. Това според Горчаков е най-изгодно с оглед глобалните интереси на Русия в общоевропейски план. А съгласно тези интереси най-важното е да не се допусне нарушаване на европейското равновесие на силите и прекомерното засилване

* Княз Александър Горчаков – бележит руски дипломат и министър на външните работи, представлявал Русия на Берлинския конгрес през 1878 г.

на германската мощ. Когато по-късно след Берлинския конгрес запитали Горчаков гали съжалява за Будапещенската конвенция, която попречила на Русия да се възползва от победата си във войната срещу Турция, той отговорил: “Винаги съм смятал и продължавам да смятам, че за нас е по-изгодно едно споразумение и компромис с Виена по Източния въпрос, отколкото да предадем Франция, вързана на Бисмарк. Ето кое наложи Будапещенската конвенция.”

Признанията на шефа на царското правителство бугят изумление колко неподозирани са истинските цели и мотиви, които определят ходовете на руската дипломация при решаването на Източния въпрос и респективно на българската съдба. Оказва се, че царското правителство съвсем съзнателно и целенасочено тръгва по пътя на компромисите за ревизия на Санстефанския договор. С оглед на глобалните руски интереси решенията на Берлинския конгрес се преценяват в Петербург като по-изгодни. Такова е официалното становище. Но има и други. Славянофилските групировки например и част от военните преценяват ревизията на Санстефанския договор и решенията в Берлин за дипломатическо поражение. Те остро критикуват правителството и създават силни обществени настроения против дипломатите.

Ревизията на Санстефанския договор и решенията на Берлинския конгрес се посрещат най-болезнено от българите. Новината идва като гръм от ясно небе и причинява истински шок. Още нестихналият възторг от току-що постигнатото освобожжение мигновено прераства във всеобща покруса и масово недоволство. Ала както прозорливо предвижда княз Горчаков, това недоволство се насочва срещу противниците на Русия и Берлин, от което тя печели очакваните дивиденди. Нейният авторитет сред българите още повече нараства, а **русофилството пуска зраби и жилави корени на българска почва и въпреки превратностите на историческите обстоятелства, се запазва десетилетия напред чак до наши дни.**

Още по-голям ефект има руската политика по отношение на Сърбия и Черна гора. Ефектът се постига в резултат на предпочетения от руската дипломация **вариант за отстъпление при ревизията на Санстефанския договор.** В преговорите със своите западни съперници, както стана дума, царското правителство има две възможности: едната е да се споразумее с Австро-Унгария, а другата – с Англия. **Евентуалното споразумение с Австро-Унгария открива възможности за една неделима и по-голяма България до р. Вардар на югозапад и с излаз на Бяло море на юг.** За сметка на това обаче австро-унгарските контра претенции не допускат териториални разширения за Сърбия и Черна гора. Преговорите за споразумение с Англия се насочват точно в обратния смисъл – Сърбия и Черна гора да получат териториални разширения, а за сметка на това България да се раздели на няколко части по вече известната схема, според която българската държава се ограничава на север от Балкана.

След продължителни драматични преговори във Виена и Лондон царското правителство в края на краищата предпочита и възприема втория вариант – за споразумение с Англия. В Петербург преценяват, че този вариант е много по-изгоден, защото дава възможност на Русия да запази позициите си и в западната половина на Балканския полуостров. **Подписаното тайно англо-руско споразумение на 30 май 1878 г. фактически окончателно унищожава Санстефанския договор** и предreshава постановленията на Берлинския конгрес.

(Заглавието е на редакцията)

В резултат на дипломатическите контакти между европейските страни Англия, Франция, Русия, Австро-Унгария, Германия и Италия се стига до общото становище, че в рамките на турската империя се формира българската държава, която се състои от две области, а именно: Източна област (вилает) с главен град Търново и ще се състои от санджаците: Русе, Търново, Тулча, Варна, Сливен, Пловдив (без Султан-ери и Ахъ-челеби) и от каазите Къркь-Клисе, Мустафа паша и Казъл-агач.

Западната област ще има главен град София и ще се състои от санджаците: София, Вигин, Ниш, Скопие, Битоля (без двете каази на юг), от три каази на север от Серски санджак и от каазите Струмица,

Тиквеш, Велес и Кастория (чл. 1 от притурката към Протокол 1 от Цариградската конференция).

За свикването на тази конференция допринесе и дипломатическата мисия на българската екзархия от Драган Цанков и Марко Балабанов.

Из чуждия
печат

Отрочетата на отгел “Шпионаж”

Tages zeitung

Последният скандал в България е свързан с бивши агенти на Държавна сигурност, които заемат високи държавни постове, което обаче не е никаква изненада, пише във вторник германският вестник “Тагес цайтунг”, цитиран от Дойче веле.

България влиза рядко в световните новини. За нея важи правилото “или нищо, или лошо”. Така например заради злоупотреби с европейски пари преди около две години Брюксел замрази еврофинансиране за България. **Сега страната, която въпреки всичките си пропуски през 2007 г. все пак беше приета в Европейския съюз, е разтърсвана от нов скандал, тръгнал от оповестените от комисията по досиетата данни за български дипломати с агентурно минало,** пише авторката Барбара Йортел.

От проверените 462 лица

ЦЕЛИ 218 СЕ ОКАЗАХА БИВШИ СЪТРУДНИЦИ НА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ

сред тях има и не малко сегашни шефове на български дипломатически мисии, включително в страни от ЕС. Повечето от тях навремето са работили за отделите “Шпионаж” и “Контрашпионаж”, посочва “Тагес цайтунг”.

Изненадата и озадачението обаче, с които някои от водещите политици в България приеха разкритията, по-скоро са обидни, защото гръмналата преди броени дни бомба едва ли ги е изненадала особено. Цели 21 години след краха на комунизма в България изобщо и не може да става дума за разчистване на сметките с комунизма.

Основите за това бяха положени още през 1990 г., когато бяха унищожени 130 хиляди архивни единици и над 13 хиляди досиета на сътрудници на бившето Първо главно управление на Държавна сигурност. В годините след това имаше откъслечни опити за решаване на проблема с комунистическото наследство със закон, но нито едно правителство, ляво или дясно, не доведе нещата докрай. Съдебната власт от своя страна също допринесе много за това архивните документи да останат под ключ.

Едва през декември 2006 г. българският парламент прие сегашния закон, по силата на който комисията по досиетата разсекретява архивите на бившата ДС. Приемането на този закон обаче бе по-скоро заради предстоящото влизане на България в Европейския съюз, отколкото заради появила се внезапно политическа воля за това.

Досега комисията е разкрила имената на много от бившите сътрудници на ДС в политиката и в медиите, включително президентът

ГЕОРГИ ПЪРВАНОВ Е РАБОТИЛ ЗА СЛУЖБИТЕ ПОД АГЕНТУРНО ИМЕ ГОЦЕ

Именно примерът с Първанов е доказателството, че от разкритията на комисията не следва нищо за засегнатите и това изобщо не е изненада, когато говорим за един политически елит, който е привикнал на учудваща приемственост и за който манталитетът за лично обогатяване е израз на една политическа култура, в която демократичните ценности още не са пуснали дълбоки корени.

Още от сега е ясно, че българските социалисти, и преди всичко президентът Георги Първанов, ще сторят всичко необходимо, за да защитят дипломатите с агентурно минало. Затова от голямо значение ще бъдат действията на десноцентристкото правителство на премиера Бойко Борисов. Сега той ще трябва да докаже колко струват предизборните му обещания за решителна битка срещу корупцията и организираната престъпност, защото залогът този път е доверието към България.

Мнение

В разстояние на 20 години “демократичен преход” се изредиха различни партии в управлението на страната, чиито лидери и елити се различаваха само по цвят, но не и по същество. Това недвусмислено доказва тяхната болшевишка комунистическа философия – стремеж към власт, пари и лично благодетелстване. Чудовищният пладнешки грабеж на народната пара започна с правител-

Има ли алтернатива засега кабинетът Борисов

ството на Луканов (изнасяне на куфарчета с пари). По времето на президента “демократ” Желев ликвидационните съвети, съставени от “червени и сини” разграбиха селското стопанство на принципа “Едно на теб, две на мен”. Правителството на “демократа” Иван Костов разсипа промишлеността с безогледната приватизация, извършена от “Господин 10 процента” А. Божков.

Но народът взе да се осъзнава и удари първата изборна плесница както на БСП (сменила само козината си, но не и большевшкия си нрав), така и на СДС. Спомняйки си с умиление за времето на големия български държавник и политик цар Борис III Обединител даде своя вот а НДСВ. Така неговият син Симеон II убедително спечели следващите избори. Но за голямо съжаление и той излъга народа.

Последва втора изборна плесница от страна на все по-осъзнаващия български народ и НДСВ катастрофално загуби изборите. Каква е равнометката? Столетницата, „лявата“ БСП започна да залязва, а двете „десни“ партии – Костовото СДС и НДСВ, останаха на ръба на оцеляването. На политическата сцена се появи една нова партия – „Атака“, която взе да набира сили в противовес на „троянския кон“ на большевиките – създаденото от тях ДПС начело с Доган (агент Сава по досиетата на бившата Държавна сигурност, която все още кадрува).

Тогава кой ще управлява реформиращата се България?

На помощ гоиде „независимият“ президент Първанов (агент Гоце), спечели втория си мандат благодарение на гласовете на ДПС и ромите. За да спаси умиращата столетница и да угоди на Доган, Първанов създаде тройната коалиция с мандата на ДПС (БСП, ДПС и НДСВ). Това беше пълно предателство към българския народ и неговите национални интереси. Настъпи бумът на невиджани кражби, корупция и престъпления. Всичко това ставаше на фона на приближаващата световна криза. Тогава по най-безочлив начин Станишев ни убеждаваше, че тази криза няма да ни засегне. Европейският съюз, виждайки галаверите с фондовете, започна да ги спира. Държавата тръгна към банкрут. Последва трета изборна плесница, този път за тройната коалиция. На проведените парламентарни избори Б. Борисов и ГЕРБ (със 116 депутати) нанесоха съкрушително поражение на БСП, която взе едва 40 депутатски места, а НДСВ изпадна от политическата сцена. Така хитрият и коварен Първанов загуби битката. Този път трябваше да спасява себе си, а не БСП, от окончателно изхвърляне от политическата сцена. Създаде едба киха гражданско-политическа формация АБВ, от стари дискредитирани политици и

с това я обрече на гибел. Самият Първанов много добре разбра, че вместо да изпише вежди на „умиращата“ БСП, ще ѝ извади очите, ще настъпи разцепление на „левицата“. Не може един безскрупулен политически играч като него да създаде качествено нова лява партия. Следователно няма друга разумна управленска алтернатива на кабинета Борисов и ГЕРБ (в съюз с „Атака“) за момента.

Изключително голямо значение има и моралният облик на гореспоменатите лидери на политическите партии.

Какъв беше „демократът“ **Иван Костов** по времето на Т. Живков? Старши асистент във ВИИ „Карл Маркс“ в София, и то по марксистко-ленинска политикономика. Заместник-министър на финансите в правителството на Луканов, произхождащ от семейство на активни борци, изведнъж след 10 ноември 1989 г. стана най-върлият демократ.

Сергей Станишев – син на Дмитрий Яков Станишев, член на ЦК на БКП (един от авторите на възродителния процес). В своето книжле „Защото сме социалисти“ низвергна Ленин и Тодор Живков, а ако не бяха те, баща му нямаше да бъде член на ЦК на БКП, а той това, което е днес. Типична большевско-комунитическа признателност. Къде е тук моралът?

Царят – Симеон II, публично заяви, че ако гоиде в България, няма да има никакви материални интереси (интервюто с Кеворкян), че за 800 дни ще оправи хала на народа, а какво стана?

За да угоди на Станишев, си даде съгласието Бойко Борисов да бъде изхвърлен от МВР.

Георги Първанов – докато яростно защитаваше сръбския болшевик Милошевич и нападваше НАТО и САЩ, изведнъж стана най-големият пронатовец и американофил! И много други случаи има, в които Първанов показваше своя большевско-комунитически морал.

Бойко Борисов – изпитал на свой гръб идиотизма на класово-партийния подход, като внук на „народен враг“ убит без съд и присъда след 9 септември 1944 г., е бил спъван в своето развитие. Благодарение на баща си (пожарник в МВР) и на протекцията на един умен и честен високостапен служител на МВР завършилият с отличие средно образование Б. Борисов е приет в Симеоново, но в трета

глуха – пожарникар (докато в първите два факултета на ДС и НМ се приемаха тройкаджии, но деца на “активни борци”). Пълна лъжа е, че Б. Борисов е бил бодигард на Т. Живков преди 1989 г. Той става такъв през 1994 г., когато “Тато” беше свален от своите и никой не смееше да му стане бодигард. Къде остана УБО?!

Б. Борисов дава обективна оценка на историческите събития и явления (но понякога плаща данък на голямата си доброта и човещина). С цялата си наглост хората на Костов атакуват Бойко пред ЕНП, защото заявил публично, че по времето на Т. Живков са направени доста неща, което е вярно. Но това не значи, че мнозинството от българския народ обича и мисли като него. Обичат ли италианците фашиста Мусолини, който постави основите на модерната италианска индустрия, или германците – нациста Хитлер, който им направи великолепни пътища и музеи?! Категорично 90 процента от двата народа мразят двамата диктатори за злините, които им причиниха, но признават направеното от тях.

Това е честният и обективен подход, който Б. Борисов винаги прилага.

Не случайно единствено правителството на Б. Борисов и ГЕРБ поведоха решителна и принципна борба срещу грабежа, корупцията, убийствата, измамите и т.н. Срещу това беззаконие, което от 20 години насам (загуклисно дирижирано от българския болшевишки комунизъм) превърна пазарната икономика в икономически бандитизъм, а свободата – в слободия, за да дискредитира демокрацията и породи носталгия по времето на комунистическия тоталитарен режим.

Вярваме, че българският народ ще осъзнае това и ще разбере, че днес няма алтернатива на правителството на Б. Борисов и ГЕРБ. Другото е идването на “бял кон” във властта на Всесилния и несменяем Доган зад паравана на БСП и бавното, но сигурно унищожаване на българската гържавност.

Цветан Цанински – председател на Областния съвет на Съюза на репресираните и член на Централното ръководство

ТОВА НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ЗАБРАВЯ

Документа

Решение № 175/14.12.2010

Комисията за разкриване документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия на основание чл. 26, ал. 1, 2 и 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия извърши проверка на лица по чл. 3, ал. 1, т. 33 – посланиците, генералните консули и заместник-ръководителите на дипломатическите мисии на Република България. Проверени са 462 лица. Три лица не подлежат на проверка по силата на чл. 26, ал. 4 от закона.

След като проучи и обсъди наличните материали Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на Български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия

РЕШИ:

Установява и обявява принадлежност към органите по чл. 1 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия следните лица:

БОРБА

№ по ред	Трите имена	Година на вербуване	Структура на сътрудник	В качеството на	Псевдоним	Снемане от отчет	Публична длъжност (години)
1	2	3	4	5	6	7	8
1	Александър Г. Итов	1976	ДС, ВГУ	агент	Георги	--	Пос. 2007-2008 Алмата
2	Александър Г. Хаджов	1985	ДС	Агент	Деян	1989	ГК 1999-2003
3	Александър Д. Димитров	1978	ДС, упр. 3	Агент	Янко	1979	Полс. 2001-2002 Киев
4	Александър С. Савов	1984	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Пос. 2003-2008 Сеул
5	Александър Г. Алексиев	1975	ДС-ВГУ	Щатен	--	--	ВУП 2008-2010 Аман
6	Альоша Ив. Неделчев	1988	ДС-ВГУ	Агент	Арман	--	Пос. 2000-2005 Лисабон
7	Ангел Митков Орбенов	1989	ДС-ПГУ	С.сътр.	Гълев	--	Пос. 2003-2007 Пекин
8	Ангел Н. Мончев	1968	ДС-ПГУ	С.сътр.	Тенев	1978	Пос. 2002-2007 Кувейт
9	Андрей Славчев Трънски	1975	ДС-ПГУ	С.сътр.	Стаменов	--	Сараево
10	Ангел Ст. Караславов	1976	ДС-ПГУ-03	С.сътр.	Чавдар	1981	Пос. 2007 Атина
11	Асен Илиев Златанов	1969	ДС-ПГУ-13	С.сътр.	Попов	1976	Пос. 1991 Багдад
12	Аспарух Т. Папелезов	1968	ДС-ПГУ-17	С.сътр.	Мавъра	1980	Пос. До 1992
13	Атанас Ив. Будев	1985	ДС-ВГУ	агент	Вихър	--	Пос. 2007 Хараре
14	Атанас Игнатов Младенов	1987	ДС-ВГУ	Агент	Вихът	--	Пос. 2007 Рим
15	Атанас Колев Самсорев	1964	Щатен	Щатен	--	--	Пос. 1992 Дамаск
16	Същият	1976	ДС-ПГУ-09	С.сътр.	Дебърски	1978	Пос. 1992 Дамаск
17	Атанас Павлов Велчев	1976	ДС-ПГУ-1а	Агент	Аенов	--	2005-2010 Берн
18	Боби Николов Бобев	1974	ДС-ПГУ-14	Агент	Аспарухов	--	1998-2006 Тирана
19	Богдадн Боянов Мирчев	1969	РУ-ГЩ	С.сътр.	Спирidon	1984	1997-2000 Мюнхен
20	Богдан Ив. Богданов	1978	ДС-1, 2, 4	Агент	Николов	1988	1991-1993 Атина
21	Богдан Ст. Величков	1970	ДС-ПГУ	Агент	Юри	--	1991-1993 Мексико
22	Бойко Милков Тарабанов	1966	ДС-ПГУ-04	С.сътр.		1969	До 1991
23	Бойко Христов Мирчев	1988	ДС-УПР-02	Агент	Матеев	--	1991-1996 Сеул
24	Бойко Тодоров Гюров	1981	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	От 2010 Дамаск
25	Борис Ал. Джибров	1952	ДС-7 отд.	Агент	Илко	--	До 1990
26	Борис Иванов Павлов	1976	ДС-ПГУ	С.сътр.	Макаров	1987	1990-1993 Адис-Абеба
27	Бранимир Мл. Младенов	1957	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Гк 1998-2003 Истанбул
28	Бранимир Петров Радев	1971	ДС-ВКР	С.сътр.	Накев	--	От 2008 Тбилиси
29	Бранимир Ф. Петров	1978	ДС-ПГУ	С.сътр.	Стоев	1983	1993-1998 Атина
30	Валентин В. Божилов	1972	ДС-ПГУ-03	С.сътр.	Камен	1976	2006-2009 Ватикан
31	Валентин Добрев Петров	1988	ДС-ПГУ-10	С.сътр.	Козма	1991	П. 1993-1997 Женева
32	Валентин М. Радомирски	1976	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	П. от 2009 Лондон
33	Валентин П. Гацински	1976	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	П. 1991-1993 Кабул, 1995-1998 Токио

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

34	Валентин Цанев Дончев	1998	ДС	Щатен	--	--	Гк от 2009 Чикаго
35	Валери Борисов Пчелинчев	1962	РУ-ГЩ	С.сътр.	Асенов	1976	П. до 1991 Хелзинки
36	Валери Хр. Христов	1977	ДС-11-08	Агент	Сатурн	--	Уп 2008-2008 Сана
37	Велизар Пенков Енчев	1985	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	П. 1997-2002 Загреб
38	Валентин Д. Петров	1985	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	П. 2003-2006 Алжир
39	Венцислав Анг. Иванов	1982	ДС	Агент	Николай	--	П. 2004-2010 Каракас
40	Венцислав Данаил Кънев	1975	ДС-ПГУ	С.сътр.	Кубрат	1985	П. 1996-1998 Бейрут
41	Същият						П. 1990-1996 Триполи
42	Вълчо Г. Марков	1984	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Гк. От 2009 Одрин
43	Ганчо Неделчев Ганев	1986	ДС-02-09	Агент	Генчев	--	П. 2003-2006 Осло
44	Гено Велков Тошков	1972	ОУ МВР-Видин	Щатен	--	--	П. 1989-1991 Ханой
45	Георги Андр. Атанасов	1956	ДС-05	агент	Русев	1960	П. 1990
46	Георги Д. Димитров	1985	ДС-ПГУ	Агент	Антон	1991	П. 2005-2010 Белград
47	Георги Дойчев Юруков	1969	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	П. 1994-1998 Белград
48	Георги Михайлов Михов	1976	ДС-ПГУ	С.сътр.	Евгени	--	П. 2002-2006 Ханой
49	Георги Петков Пейчинов	1985	ДС-ПГУ	С.сътр.	Стрелец	--	П. 2008 Пекин
50	Георги Петров Къосев	1959	ДС	Щатен	--	--	П. 1990-1998 Акра
51	Георги Радков Дъгарадин	1971	ДС	Агент	Аркадий	--	Пм. 2004-2005 Берн
52	Георги Стефанов Йонов	1972	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	П. 2004-2007 Стокхолм
53	Григор Тодоров Кръчмарски	1973	ДС-ПГУ	С.сътр.	Виталин	1976	П. 1990-1992 Алжир
54	Делчо Петров Царев	1978	ДС-ВГУ	Агент	Христов	1990	Гк. 1993-1997 Сиктивкар
55	Дико Колев Диков	1974	ДС-ВГУ	Щатен	--	--	Уп. 2002-2005 Акра
56	Димитър Алекс. Божилов	1980	ДС-01-03	Агент	Александров	--	П. 1993-1998 Делхи
57	Димитър Андр. Димитров	1984	ДС-ПГУ	Агент	Красимир	--	П. 1993-1999 Кувейт
58	Димитър Василев Димитров	1964	ДС	Агент	Димов	--	Пм 2005-2007 Отава
59	Димитър Илиев Лазаров	1966	ДС-ПГУ	С.сътр.	Атанасов	1988	П. 1995-2001 Рим
60	Димитър Костадинов Икономов	1982	ДС-ВГУ	Агент	Георгиев	--	П. 1996-2001 Сеул
61	Същият	1989	ДС-ВГУ	Щатен	--	--	П. 2006-2010 Будапеща
62	Димитър Кост. Кисимов	1965	ДС-ПГУ	Агент	Костадинов	1986	П. 1990-1993 Осло
63	Димитър Младенов Енчев	1982	РУ-ГЩ	С.сътр.	Калоянов	1988	Уп. 2007-2007 Атина
64	Същият	1989	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Атина

Б О Р Б А

65	Димитър Атанасов Станоев	1969	РУ-София	Информатор	Томов	1975	П. 1990-1992 Виена
66	Димитър Атянасов Станоев	1969	РУ-ГЮ	Агент	Жилберт	1986	Пм. 1995-1997 Лима
67	Димитър Фил. Серафимов	1988	ДС-ПГУ	Агент	Пламен	--	Гк 1992-1999 Торонто
68	Димитър Цветанов Цанев	1985	ДС-ПГУ	С.сътр.	Цолов	1990	П. 1999-2003 Пекин
69	Димитър Цветков Костов	1968	ДС-ПГУ	С.сътр.	Мирчев	1972	П. 1990-1992 Ню Йорк
70	Димо Василев Димов	1982	ДС	Агент	Дангов	1986	П. 2001-2005 Копенхаген
71	Драгомир Горанов Горанов	1973	ДС-Ямбол	Агент	Гошо	1988	П. 2003-2006 Делхи
72	Евгени Колев Генов	1983	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Гк от 2003 Истанбул
73	Евгени Пенков Еков	1989	ДС-05 упр.	Агент	Виктор	--	П. 2001-2005 Кишинев
74	Евгени Якимов Иванов	1982	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	П. 1993-1997 Брюкел
75	Елена Петков Кирчева	1985	ДС-ПГУ	Агент	Ива	1990	П. 1991-2991 Хелзинки, п. 2001-2005 Виена
76	Еленко Георг. Андреев	1977	ДС-ПГУ	Агент	Долапчиев	1987	П. 1989-1990 Бразилия
77	Емил Димитров Вълев	1985	ДС-ВГУ				
78	Емил Дим. Самарджиев	1988	ДС	С.сътр.	Радев	--	Уп. 2003-2004 Минск
79	Жасмин Николова Генова	1979	ДС-ПГУ	Агент	Жужа	--	П. 1998-2003 Стокхолм
80	Жеко Петров Радунов	1967	ДС-ПГУ	С.сътр.	Секретаря	--	П. до 1990
81	Захари Мит. Радулов	1969	Д-ВКР	Агент	Красимир	1984	П. от 2006 Минск
82	Здравко Георг. Велев	1968	КДС	Щатен	--	--	П. 2003-2006 Триполи
83	Златан Вангелов Тръпков	1988	ДС-ПГУ	С.сътр.	Тарасов	1991	П. от 2007 Хага
84	Ивайло Любенов Бръзичов	1976	ДС	Агент	Авор	1985	П. от 2005
85	Иван Алекс. Гахданджиев	1974	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	П. от 2006 Кайро
86	Иван Георг. Гарвалов	1964	ДС-ПГУ	С.сътр.	Драголюб	1991	Рп до 2006
87	Иван Голобинив Цветков	1977	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	П. т 2007
88	Иван Данчев Петков	1975	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Уп от 2009 Пномпен
89	Иван Дим. Чобанов	1979	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Уп. 2007 Хараре
90	Иван Иванов Стаматов	1972	ДС-ПГУ	Агент	Вергил	--	Уп 2008-2009 Банкок
91	Иван Кост. Димитров	1980	ДС-ПГУ	С.сътр.	Ясен	--	П. 2005-2009 Копенхаген
92	Иван Кирилов Палчев	1974	ДС	Агент	Цеков	--	П. 2004-2008 Баку
93	Иван Любенов Недев	1974	ДС-ПГУ	С.сътр.	Ричард	1978	П. до 1991 Мадрид
94	Ивн Ненчев Дончев	1985	ДС-ПГУ	С.сътр.	Николаев	--	П. от 2007 Вилнюс
95	Иван Петров Иванов	1983	ДС-ПГУ	С.сътр.	Балинов	--	П. от 2009 Лисабон
96	Иван Цацов Димитров	1979	ДС-ПГУ	С.сътр.	Антонов	--	К. 2005-2010 Шанхай
97	Иван Янков Христов	1974	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	П. от 2007 Мадрид

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

98	Иво Йорданов Иванов	1981	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Гк 2005-2008 Милано
99	Иво Любенов Петров	1986	ДС-ПГУ	С.сътр.	Аенов	--	П. от 2009 Берлин
100	Илия Георг. Кръстелников	1973	ДС-ПГУ	Агент		1990	Гк 1993-1997 Мюнхен
101	Илиан Госп. Караманолов	1987	ДС-Търново	Агент	Хрис	--	Уп от 2010 Битоля
102	Иван Драганов Василев	1988	ДС-ПГУ	С.сътр.	Сашо	--	П. 200-2006 Москва
103	Илко Климентов Шивачев	1981	ДС-ПГУ	Агент	Орлинов	--	П. от 2007 Кувейт
104	Същият	1981	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Кг 1995-2003 Солун
105	Йордан Петров Величков	1970	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Рп от 1991
106	Йордан Тод. Кожухаров	1975	ДС-ПГУ	Агент	Калоянов	--	Уп 1994 Белград
107	Кирил Иванов Момчилов	1964	ДС-ВКР	Агент	Петров	1966	Гк 1990-1991 Одрин
108	Същият	1975	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Гк 1993-1998 Истанбул
109	Кирил Тодоров Димитров	1982	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Гк временно Одрин, Истанбул
110	Кирил Христов Кирилов	1979	ДС-ВГУ	Агент	Шели	--	Уп. 2001-2002 Хавана
111	Костадин Андреев Андреев	1980	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	П. 2004-2008 Букурещ
112	Константин Дим. Алдев	1976	ДС-ПГУ	С.сътр.	Орлин	1987	Гк 1993-1997 Петербург
113	Константин Ст. Главанакоев	1975	РУ-ГЩ	Агент	Войнов	1980	П. 1991-1995 Токио
114	Красимир Иванов Костов	1989	ДС-ПГУ	С.сътр.	Норис	1991	Рп от 2009
115	Красимир Йорд. Петров	1983	ДС-ВГУ	Агент	Стоун	--	Уп 2005-2009 Пномпен
116	Красимир Ник. Тулечки	1985	РУ-ГЩ	С.сътр.	Мичев	--	П. от 2010 Анкара
117	Красимир Бойчев Колев	1983	РУ-ГЩ	С.сътр.	Баранков	--	Уп. От 2009 Улан Батор
118	Любен Стоянов Гоцев	1961	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	П. 1991-1992 Хага
119	Любомир Григоров Шопов	1967	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	П. до 1991
120	Любомир Ерменчев Иванов	1985	ДС-ПГУ	Щатен	--	1990	П. 2004-2009 Брюксел
121	Любомир Желязков Вълчев	1954	ДС-04	Явочник	Ябълка	1955	П. до 1990
122	Любомир Илиев Иванов	1970	РУ-ГЩ	С.сътр.	Любански	1989	П. 1993-1998 Монтевидео, п. Хавана
123	Любомир Мирчев Тодоров	1975	ДС-У-е	Агент	Александър	1990	П. 2004-2008 Камбера
124	Любомир Недков Кючуков	1983	РУ-ГЩ	С.сътр.	Николай	1987	П. от 2009 Лондон
125	Людмил Петров Спасов	1982	ДС-ПГУ	С.сътр.	Андонов	--	П. 1999-2003 Триполи
126	Марко Николов Марков	1960	ДС-02	Щатен	--	--	П. от 1990 Белград, п. 1996-1999 Сараево
127	Мила Димитрова Николова	1980	ДС-ПГУ	С.сътр.	Вили	--	П. 2005-2008 Банкок
128	Минко Николов Ноев	1987	ДС-ПГУ	С.сътр.	Боцо	--	Уп 2001-2004 Осло
129	Милан Лефтеров Миланов	1966	ДС-ПГУ	С.сътр.	Марков	1973	П. 1989-1992 Париж

130	Начко Георг. Пехливанов	1972	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Уп. От 2010 Братислава
131	Неделчо Борисов Пенев	1977	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	уп 2006-2009 Акра
132	Нейчо Искров Нейчев	1959	ДС-05-09	Резидент	Максим	1959	П. 1993-1997 Багдад
133	Същият	1976	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Багдад
134	Никола Иванов Калудов	1976	ДС-ПГУ	Агент	Прогрес	--	П. 1996-1999 Лисабон
135	Никола Иванов Карадимов	1987	ДС-у-е	Агент	Андрей	--	П. 1993-1997 Копенхаген, пп 1997-1999 Брюксел, п. от 2006 Осло
136	Николай Борисов Иванов	1981	ДС-02-06	Агент	Калчев	--	П. от 2009 Доха
137	Николай Василев Богданов	1977	ДС-ПГУ	С.сътр.	Банков	1990	П. от 1991
138	Николай Георг. Караколев	1984	ДС-ПГУ	С.сътр.	Карев	1990	П. д 2001 Любляна

Председател: Евтим Костадинов Костадинов

Зам.-председател Орхан Ахмед Исмаилов

Секретар: Румен Йорданов Борисов

Следва в бр. 3 краят на списъка на дипломатите – сътрудници на ДС.

Забележка: Ако се получат писма с желание на читателите, бихме могли да отпечатаме и списъка на военните аташета към легациите – сътрудници на ДС.

СЪКРАЩЕНИЯ НА ИМЕНА И СЛУЖБИ:

ДС – Държавна сигурност;

ВГУ – Второ главно управление на ДС;

ПГУ – Първо главно управление на ДС;

П. – посланик;

Гк – генерален консул

Упр. – управление;

Впу – временно управляващ посолство

С.сътр. – секретен сътрудник на ДС;

РУ-ГЩ – разузнаване на Генералния щаб на армията;

К – консул;

Пм – пълномощен министър;

Отг. – отделение;

ДС-ВКР – Държавна сигурност – Военно контраразузнаване;

Уп. – управляващ посолство

Рп – ранг посланик

Пп – постоянен представител

? – няма данни, смети за от отчет.

Манастирът

Венелина
Ангелова

Кой как помага “на делото” в “Св. св. бесребърници Козма и Дамян”

“Колкото поиска (изуменът – бел. ред.), за да завърши манастира, ние му го дадохме. Няма да го издържаме до края на света този манастир! Той ги увеличава непрекъснато. Супер лукс е.” Думите на министъра в оставка Божидар Димитров по повод исканията на изумена на манастира “Св. Св. Козма и Дамян” край брезнишкото с. Гизинци обиколиха сайтовете в края на миналата година. В комплект с отговора на премиера Бойко Борисов от същото заседание на правителството: “Винаги съм ви казвал: правите ли нещо за Началника, никога няма да се свидите.”

Провокирани от репликите, отидохме на място да проверим “суперлукса” в манастира, който според снимки от сайта на обителта е бил полуразрушен само допреди три-четири години.

Не можем да се отървем от комунистическото мислене, че някой трябва да се грижи за нас – така изуменът на манастира “Св. Св. Козма и Дамян” архимандрит Евгений отговаря на въпроса дава ли и църквата пари за неговото възстановяване, както това правят държавата и многобройните дарители.

Той уточнява, че владиката дава благословение и дотам – “винаги и сега”.

Според него държавата е длъжна да отпуска средства за храмове, които имат историческо значение, а всички манастири са се строели с волните пожертвования на населението. По думите на изумена манастирът, който през годините се е използвал и за пионерски лагер, и като място за отглеждане на животни от местните хора, от 70-те години е паметник на културата. Но документи за това няма.

Още в началото на разговора с изумена прави впечатление неговата находчивост. Уточнява, че от стопанството, в което

се отглеждат предимно биволи (купени с евросредства от спечелен проект по СА-ПАРД!), монасите в манастира могат да се издържат спокойно, но не могат да осигурят средства за ремонтите.

А те са наистина мащабни – това личи още от пръв поглед. Едното крило на полуразрушения някога манастир днес и изглежда, и е наистина луксозно в сравнение с много други в страната. Изцяло обновена е магерницата, построени са два параклиса, кула, фиала (първото в България съоръжение за водосвет, обяснява архимандрит Евгений), беседка. Външно е обновена и църквата, предстои реставрацията на стенописите вътре. Постройките на стопанството също са нови.

Изуменът, роден през 1957, веднага след казармата става монах. Служил е в Рилския манастир и в Света гора. Разказва, че е дошъл в полуразрушената обител край с. Гизинци през 1998 г. и тогава дори нямал идея за възстановяването му. Първите девет години определя като “борба за оцеляване”.

Обяснява началото на строителните работи с “божие чудо” – разказва как първото гарение било от жена от Смолян преди няколко години, която сънувала, че трябва да даде на манастира средствата от пре-

зентацията на своя книга, 600 лв. С 1000 лв. се включила и кметницата на града Дора Янкова и така започнало всичко.

Малко след това бившият земеделски министър в правителството на тройната коалиция Нухат Кабил (ДПС) прави сдружение за възстановяването на манастира. Връзката с Нухат Кабил станала покрай “пътечка до министерството”, която изуменият и монаси направили покрай връщането на имотите на манастира и вече всички ги познавали там.

Освен държавата – 150 000 лв. с решение на Министерския съвет и 60 000 лв. от бюджета на Дирекцията по вероизповеданията, дарители сега са предимно интелектуалци, няколко бизнесмени, различни общини, банки, фирми. Всички са публикувани в сайта на манастира, дори и оставилите 5 лв.

Сред най-крупните дарители се откроява мажоритарният акционер в Корпоративна банка Цветан Василев с близо 400 хил. лв., с които се строи един от параклисите, под който ще има приемна. Индивидуални дарители са още собственикът на футболния клуб “Левски” Тодор Батков с 30 хил. лв. и винопроизводителят Любомир Живанкин с почти същата сума. Дарител е и лидерът на “Атака” Волен Сидеров с 500 лв.

Сред фирмите, предоставяли средства на манастира, се открояват “Елаците Мег” – 20 000 лв., банка ОББ – 15 000 лв., строителят на магистрала “Люлин”, турската “Мапа-Дженгиз” с 10 000 лв.

Един от най-сериозните дарители е и монахът в манастира отец Никанор, осигурил повече от 90 хил. лв. По време на посещението ни той не беше там, но отдавна е известен в медите с превъплъщението на финансовия анализатор и брокер на “Насдак” Христо Мишков, както е светското му име, в служител на Господа.

Въпреки щедрите частни спонсори на манастира средствата за довършването на ремонта пак не стигат. За изумена е трудно да направи точна сметка колко още ще са необходими, за да се завърши всичко. Но със сигурност щели да са “доста”. Заради липсата на достатъчно пари не можели да си позволят да наемат фирми за ремонтните работи, затова използват отделни работници.

В плановете е включено и построяване на паметник на жертвите на комунизма, тъй като там са избити много противници на стария режим. Веднага след установяването на отечественофронтовската власт светлата обител е превърната за няколко месеца в място за задържане, след това в нея е разквартирувана и войскова част.

Тук са държани под стража приближени на двореца лица, по-първи хора от местното население, довеждани са и концлагеристи от лагера “Богданов дол” да секат дърва. Част от тях са разстрелвани без съд и присъда и набързо заравяни в близост до манастира, пише на сайта на обителта.

На въпрос с какво манастирът е спечелил благоразположението на правителството Борисов, за да му отпусне толкова много пари в сравнение със скромното или липсващото финансиране за други храмове (с някои изключения по морето), изуменият отрича да се радва на някакво специално благоразположение.

Аргументът му е, че държавни пари получават още от предишното правителство на тройната коалиция. В сайта на светлата обител са посочени 300 хил. лв. “субсидия” от Министерския съвет през март 2009 г.

На изпроводяк архимандрит Евгений заръчва с това, което ще напишем, да призовем който може да помага “на делото”.

В. “Дневник”

Пишат ни

Уважаеми господинъ Спасовъ,
Съ най-голъмо удоволствие получих миналата седмица послѣдния брой на “Борба” и Ви благодаря сърдечно. Както винаги, го прочетохъ съ внимание и интересъ.

Научихъ от този брой на “Борба” какъ се държаха рускитѣ войски въ предѣлитѣ на България, победени следъ войнитѣ презъ 1812, 1828, 1854 г. и следъ Освободителната война 1877-1878 г. до днесъ.

Семейството на майчиния ми дѣдо Петъръ Палазовъ (1864-1937), о.з. полковникъ, воененъ инженеръ, роденъ въ Болградъ (Бесарабия), точно 10 години следъ изселването отъ руската армия на 13 хиляди семейства, трѣбва да е между тѣхъ, поне така ми се струва. Отъ години насамъ търся откога и откъде родътъ Палазовъ е билъ изселенъ отъ България. Мисля, че това сега е ясно за менъ. За Фердинандъ I това изселване е като петно за българскитѣ офицери, родени въ Бесарабия, понеже поиска да бъдатъ изключени отъ армията презъ Първата свѣтвна война. Отношенията му съ дѣдо ми не бѣха добри, който бѣ принуденъ да си даде оставката като майоръ, за да не бѣде премѣстенъ отъ Софийския гарнизонъ. Бѣ повиканъ на служба за Балканскитѣ войни и Първата свѣтвна.

Сега засега се моля Богу Борисовъ да успѣе да възстанови България непорочна, както бѣше подъ царуването на незабравимия ни Царъ Борисъ III, въпрѣки постояннитѣ прѣчки, създавани отъ червената и други опозиции.

Това, което ме ужасява, като чета всѣка вечеръ писаното отъ БНТ и четено на компютъра, между другото е, че България рискува да изчезне като държава презъ 2050 г., ако сегашната демографска политика продължи, понеже тогава ще останатъ въ България само 880 хиляди етнически българи срещу 3 500 000 роми и 1 200 000 турци, заради: намалѣване на ражданията, изчезването на старитѣ етнически българи, изселването все повече и повече на младитѣ етнически българи, които не намиратъ работа въ България и не искатъ да сж потиснати политически отъ която и да е партия. Не дай Боже!

Не сжмъ сигурен, че сжмъ се изразилъ правилно на български, но Вие ме познавате доста, тъй че за Вас мислитѣ ми сж точни, ако не тѣхниятъ изразъ. На 92-годишна възраст не знамъ дали ще ми е дадено още единъ пѣтъ да дойда на посещение въ България, ако да, ще има много да се говори. Дай Боже!

Съ почитъ Вам преданъ: Петъръ Делчевъ – Париж, Франция

До един идеен приятел

Уважаеми г-н Спасов, получих изпратените ми от Вас 5 (пет) броя на кн. 192, ноември 2010 г., на сп. “Борба”. Благодаря Ви сърдечно!

След като разнесох на наши почитатели екземплярите, прочетох и препрочетох внимателно материалите в него. Те са искрени и актуални. Авторите са вложили в тях сърце и разум, воля и загриженост за съдбата на милото ни отечество – България. Не достига още малко, за да бъдат по-обхватни, пълни. И това е: точността! – в диагноза и лечение.

Направи ми добро впечатление решението на унгарския парламент, в който доминира ФИДЕС. Дано не се разпадне.

Времето бърза необратимо. Пространството се пълни със заблуди. Идеология стройна и понятна няма, а ние все още си мълчим. Защо, питам аз. Не е ли дошло време да ударим с пестник безразличието и мълчанието, да ги извадим от летаргията и да викнем:

Стига! Дотук!

Зовът ни ще приобщи стотици хиляди, защото той е правдив и навременен.

Бог е с нас!

Желая Ви здраве!

Д. Бутански

Редакционна информация

На 1 февруари 2011 г. по традиция бе отслужена панихида в храм “Св. Неделя” в София за упокой на жертвите на комунистическия режим. Църковната служба бе организирана от Съюза на репресираните от София. Сред уважилите с присъствието си богослужението граждани бяха и бившият президент на България д-р Желю Желев, народният представител г-н Лъчезар Тошев, зам.-кметът по сигурността на община София г-н Иван Сотиров, представителят на БНФ, Инк. – Чикаго, САЩ, г-н Гошо Спасов, председателят на организация “Горяни” г-н Велинов, обществени и политически дейци и много граждани.

На същия ден заупокойна панихида за жертвите на комунизма са били отслужени в много градове на страната, като Шумен, Плевен, Варна, Добрич, Бургас, Пловдив и др.

In memoriam

На 8 декември 2010 г. в Уиндзор, Канада, почина един истински любещ родината си българин, член на Българския национален фронт, Инк.

АНТОН (ТОНИ) ВОРОШ

3 февруари 1926 – 8 декември 2010

След установяване на комунистическата власт в България на 9 септември 1944 г. Тони прекарва много години в комунистическите затвори и концентрационни лагери като политически затворник заради активната си борба срещу комунистическата диктатура.

През 1991 г. заедно със семейството си емигрира в Канада. Веднага с пристигането си се включва в редовете на българската антикомунистическа емигрантска организация – Български национален фронт, Инк. Тази организация си поставя за цел да разобличи комунистическите безобразия, извършени над българския народ по време на 45-годишното си управление в България.

През 2001 г. синът му Тони Младши става жертва при автомобилна катастрофа в Уиндзор, Канада.

Оттогава и в следващите години баща му (Тони) възприема посланията на Библията за “възкресението и надеждата”, очаквайки с нетърпение времето на срещата в небитието с любимия си син.

Като член на БНФ, Инк., Антон Ворош (баща) активно работеше за запазване на българското самочувствие не само сред членовете на организацията, но и на тези от емигрантите, които при трудните условия на живот галеч от родината, поставяха пог въпрос отношението си към нея.

С неговата смърт БНФ, Инк., осиротя с един предан на организацията, убеден в правотата на идеите и програмата ѝ активист, на когото само при споменаване на името България очите се навлажняваха.

От 8 декември 2010 г. Антон (Тони) Ворош почива в гробищния парк “Йехова памет” в Уиндзор.

Мир на праха му!

ЦУС на БНФ, Инк.

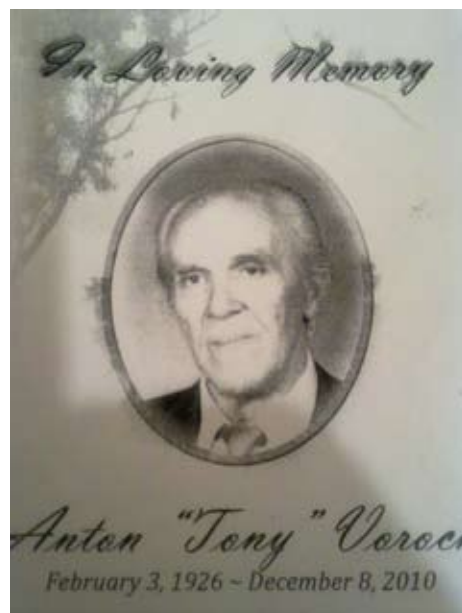
На 9 юни 2010 г. в Хайделберг, Германия, почина дългогодишният член на Българския национален фронт, Инк.

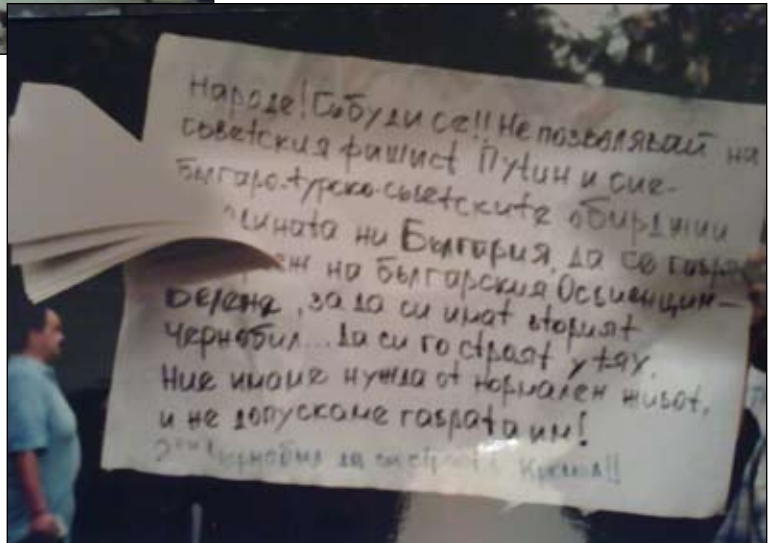
ВИКТОР АНАСТАСОВ

Той беше образец на патриот и антикомунист, в кръвта на когото генетично беше закодирано преклонението към истината и демокрацията и омраза към диктатурата, мракобесието и насилието, носители на които бяха комунистите.

Да сведем глава на поклон пред паметта му.

ЦУС на БНФ, Инк.

На 9 януари 2011 г. от 11:00 часа в София пред паметника на съветската армия се състоя протест, на който гражданите дадоха воля на недоволството си, че все още този паметник – символ на окупаторите на България през 1944 г., съветските войски, не е демонтиран.

Надписите по плакатите говореха, че никъде по света никой уважаващ националното си достойнство народ не е съграждал и търпял паметници на **поборителите си**.

Исканията на гражданите бяха паметникът да бъде демонтиран. Освен това на носените плакати се четеше: "Улиците, площадите и местностите, които носят имена на национални предатели, храненици на "Империята на злото" – бившия Съветски съюз, да бъдат заменени с такива на национални будители". На други пишеше: "Ние не ще забравим, че комунистите искаха да ни направят заддунавска губерния на Съветския съюз".

Ние помним и трудно ще забравим комунистическия терор под закрилата на окупаторите.

Това повече никога не трябва да се допуска.

Не на забравата!

П. Неукoв

БЦРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Никога не ще забравим!

Заблуждавате се, господа комунисти,
и покрихте страната с кръв!

ТЕЗИ,
КОИТО
ВЧЕРА
ВИ ДАДОХА
ВЛАСТТА
В БЪЛГАРИЯ,

ДНЕС
НЕ МОГАТ
ДА ВИ Я
ДАДАТ

25 ноември 1944 г., София. С радиograma Трайчо Костов запитва Г. Димитров: "...Кой и как ще съди княз Кирил, проф. Филов, Д. Божилов и др., които са въвн от България, отведени от съветските власти... Ние не можем да не ги съдим. Ще ги доведат ли тук, или ще трябва да ги съдим задочно?"

26 ноември 1944 г., Москва. Сталин обръща внимание на Г. Димитров, че "...в България не е имало въстание, а просто Червената армия завзема властта и я предава на ОФ-комунисти...". По същество т.нар. народен съд ще се ръководи от Москва.

"Втора световна война", стр. 267

Никога не ще простим без покаянието ви!

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД